

قانون راجع به ورود و اقامت اتباع خارجه در ايران

مصوب ۱۳۱۰/۲/۱۹

ماده ۱- هر يك از اتباع خارجه براي ورود و اقامت و خروج از ايران بايد اجازه مامورين مربوطه ايران را تحصيل نمايند

ماده ۲- اجازه ورود به ايران و عبور از ان بوسيله ويزاي مامورين ايران در خارجه در روي تذکره و يا اوراق و شهادت نامه هاي هويت صادره از طرف دولت متبوعه هر کس تحصيل ميشود مأمورين ايران در خارجه در موارد ذيل بايد از دادن ويزا خودداري نمايند:

ا- در صورتي که صحت اسناد ارائه شده را ترديد نمايند -

ب- اشخاصي که مطابق قوانين ايران تبعه ايران محسوب شده و بخواهند با اوراق تابعيت غير ايراني بايران مسافرت کنند.

ج- اگر حضور خارجي در ايران بر ضد امنيت مملکت و يا نظم عمومي و يا بجهت ديگري منافي مصالح مملکتی باشد.

د- اگر خارجي در ايران سابقه محکوميت بجنحه مهم و يا جنایت داشته و يا در مملکت خارجه محکوم به جنحه و يا جنایت شده باشد.

ه- اگر خارجي قبلا از ايران اخراج شده باشد.

و- اگر حضور خارجي در ايران بملاحظه حفظ الصحه عمومي و يا عمليات منافی عفت صلاح نباشد.

ز- اگر خارجي نتواند اثبات نمايد که وسائل تحصيل معاش خود را در ايران بوسيله سرمايه يا مشاغل مفیده خود دارا می باشد رواديدی که مأمورين ايران در خارجه به بيگانگان می دهند علاوه بر حق ورود با مراعات ماده سوم قانون ورود و اقامت اتباع بيگانه حق نود روز اقامت در ايران را نيز بدارنده می دهد.

تبصره- دولت می تواند در موارد استثنائی ترتیب خاصی بدهد.

تبصره ۱- مأموران مرزی مجاز از طرف شهربانی کل کشور میتوانند برای خارجیان روادید عبور صادر نمایند.

۲

تبصره ۲- شهربانی کل کشور در مرکز و شهربانیهای مراکز استان و شهرستان میتوانند برای خارجیان مقیم روادید بازگشت بایران صادر نمایند.

آیین نامه اجرایی ماده ۲ قانون ورود و اقامت اتباع خارجه در ایران

ماده ۳- هر گاه یکی از موانع مذکوره در ماده ۲ در موقع ویزا بر مامور ایران در خارجه مکشوف نبوده و یا بعدا موجود شود مامورین مربوطه می توانند از دادن اجازه توقف دائم یا موقت خودداری نموده و یا اجازه های صادره را ملغی نمایند.

در هر یک از موارد فوق پس از الغاء اجازه صادره نظمیة محل شخص خارجی را از ایران اخراج خواهد کرد. تشخیص علل مذکوره در این ماده و ماده قبل منحصرا بسته بنظر مامورین مربوطه ایران است ولی در غیر موارد مذکوره امتناع از دادن اجازه جائز نیست.

ماده ۴- اقامت اتباع خارجه در ایران بر دو قسم است. اقامت موقت و اقامت دائم.

اقامت دائم در صورتی است که خارجی در خاک ایران اقامتگاه قانونی اختیار نموده باشد و در غیر این صورت اقامت خارجی در ایران موقت محسوب میشود.

اجازه اقامت موقت و یا دائم از طرف نظمیة باید داده شود و هیچیک از اتباع خارجه بدون اجازه مزبور و بیش از مدت معینه در اجازه های مذکوره نمی توانند در ایران اقامت نمایند اجازه موقت و یا دائم قابل تجدید و تمدید می باشد

ماده ۵- اتباع خارجه ملزم میباشند در انقضای مدت اجازه عبور و یا توقف از خاک ایران خارج شوند مگر اینکه از نظمیة تقاضای تمدید مدت کرده و تحصیل اجازه نمایند در اجازه ورود و عبور ممکن است گذشتن یک یا چندین مرتبه از سرحدات نیز قید شود.

ماده ۶- اجازه اقامت دائمی از طرف شهرداری مرکز ناحیه‌ای که خارجی می‌خواهد در آن ناحیه اقامتگاه اختیار کند با رعایت مقررات ماده سه داده خواهد شد. خارجی ممکن است این اجازه را قبل از ورود خود بایران بوسیله نمایندگان ایران در خارجه تحصیل کند. جواز اقامت دائمی باید هر سه سال تجدید شود.

۳

ماده ۷- اجازه عبور از خاک ایران از طرف نمایندگان ایران در خارجه با رعایت مقررات ماده ۳ داده میشود و بخارجی حق میدهد در مدت معینه در اجازه‌نامه در نقاط بین راه توقف نمایند خط سیر و مدت لازم برای عبور ممکن است در اجازه نامه قید شود مدت را نظمی می‌تواند لدی‌الاقتضا تمدید نماید.

ماده ۸- هر خارجی که بخواهد در ایران اقامت نماید مکلف است ظرف ۸ روز پس از ورود بایران خود را برای تحصیل پروانه اقامت بشهرستانی محل معرفی نماید.

تبصره- مسئولین اماکن عمومی و خصوصی و صاحبان یا متصرفان اماکن شخصی حسب مورد موظفند توقف هر تبعه خارجی را که یک شب یا بیشتر نزد آنها توقف مینماید ظرف ۲۴ ساعت پس از ورود خارجی بکلانتری یا ژاندارمری محل اطلاع دهند. فهرست اسامی خارجیان در دفتری که درشهرستانی کل کشور تنظیم میشود تمرکز خواهد یافت.

ماده ۹- هر خارجی که در خاک ایران اقامت دارد باید از دولت متبوعه خود سندی داشته باشد که هویت و تابعیت او را ثابت نماید.

نظمی می‌تواند لدی‌الاقتضا بخارجی که بعلی نتوانسته است سند سابق‌الذکر را تحصیل کند جواز موقتی برای اقامت یا اجازه مخصوص برای خروج از ایران بدهد و در این صورت نظمی محل حق دارد محل توقف موقت خارجی را در ایران یا خط سیر او را معین و محدود کند ممکن است بر اسناد مثبته تابعیت خارجی و همچنین در جواز اقامت موقتی اسامی زوجه و اولاد و احفاد ذکور و اناث خارجی و برادران و خواهران او که بحد بلوغ نرسیده و در تحت کفالت و همراه او هستند نیز ثبت شود.

ماده ۱۰- اجازه خروج از ایران بیگانگان از طرف مأمورین شهرداری محل اقامت دائمی یا موقتی آنها داده خواهد شد.

تبصره- بیگانگانی که با ایران وارد میشوند و مدت توقف آنها از نود روز تجاوز نکند احتیاج بروادید خروج ندارند لیکن موظف میباشند برای خروج از ایران اعلامیه خروجی را تکمیل و بمأمورین گمرکی مرز خروجی تسلیم نمایند.

ماده ۱۱- خارجی را ممکن است در موارد ذیل از خاک ایران اخراج و یا محل توقف او را تغییر داد.

۴
ا- اگر برخلاف مقررات این قانون رفتار نماید.

ب- در صورتی که مطابق مقررات مواد ۳ و ۴ اجازه عبور و یا توقف خارجی ملغی شود. تصمیم اخراج را اداره نظمیة بموقع اجرا می گذارد.

در هر موقعی که تصمیم اخراج اتخاذ شود و تاخیر اجرای آن منافی مصالح مملکتی نیست از طرف نظمیة و یا از طرف ادارات ذی صلاحیت دیگران تصمیم و مهلتی که برای اجرا داده می شود بشخصیکه باید اخراج شود اخطار خواهد شد.

هر گاه خارجی تقبل کند که در مدتیکه از طرف اداره صلاحیتدار تعیین می شود از ایران خارج بشود ازادانه خارج خواهد شد و الا تحت الحفظ اخراج می شود مصارف اخراج در مواردی که خارجی باید تحت الحفظ اخراج شود از محل عواید مقررہ بموجب ماده ۱۴ تادیه خواهد شد.

ماده ۱۲- در مواقعی که از اعطای جواز اقامت امتناع شده و تصمیم اخراج از طرف مقامات ذی صلاحیتی که دولت معین میکند اتخاذ میشود.

خارجی حق خواهد داشت بوزارت داخله مراجعه کرده تقاضای تجدید نظر در تصمیم مزبور را بنماید.

این تقاضا کتبا و یا تلگرافا بوسیله مقام صلاحیتداری که تصمیم را اتخاذ کرده داده خواهد شد ولی خارجی میتواند مدلول تقاضای خود را مستقیما به وزارت داخله ارسال دارد.

تقدیم تقاضای تجدید نظر موجب تعویق اجرای تصمیم اخراج- باستثنای مواردیکه اخراج از نقطه نظر مصالح مملکتی فوریت دارد خواهد بود ولی ممکن است تا تعیین نتیجه تجدید نظر نظمیة خارجی را در تحت مراقبت مخصوص خود قرار دهد.

ماده ۱۳- برای حفظ امنیت و یا مصالح عمومی و یا بملاحظات صحت هیئت وزیران میتوانند تصمیمات ذیل را که ورود و اقامت و خروج و عبور خارجیان را محدود یا مشروط مینمایند اتخاذ کنند.

الف) جلوگیری از کلیه یا قسمتی از مرادوات سرحدی.

ب) منع توقف موقتی یا دائمی در بعضی از مناطق یا عبور از بعضی مناطق ایران.

ج) اتخاذ وسایل مخصوص نظارت نسبت بخارجیان در موارد فوق العاده.

د) خارجیانی را که بدون داشتن اسناد لازم وارد خاک ایران شده یا میشوند و یا با داشتن اسناد لازم از راههای غیر مجاز بکشور وارد گردیده یا میگردند علاوه بر مجازات مقرر در قانون ورود و خروج اتباع خارجه مصوب نوزدهم اردیبهشت ماه ۱۳۱۰ بنا به پیشنهاد وزارت جنگ [جنگ] آنانرا برای مدتی که از پنجسال تجاوز نکند ملزم باقامت اجباری در محل معین نموده و یا اینکه آنها را از کشور اخراج نماید. (اصلاحی به موجب لایحه قانونی اصلاح ماده ۱۳ قانون راجع ب ورود و اقامت اتباع خارجه در ایران مصوب ۱۳۳۱/۱۱/۱۶)

ماده ۱۴- برای صدور اجازه موقت یا دائم و تمديد اجازه عبور خارجیان حقوق ذیل اخذ خواهد شد:

۱- برای تمديد اجازه عبور و صدور اجازه اقامت موقت و تجدید آن معادل ۱۰۰۰ ریال.

۲- برای صدور اجازه اقامت دائم و تجدید آن معادل ۲۰۰۰ ریال.

تبصره- کارمندان دفتری و خدمتگزاران سفارتخانهها و کنسولگریهای دول بیگانه در ایران بشرط رعایت معامله متقابل نسبت به این قبیل کارمندان دولت شاهنشاهی در آن کشورها از پرداخت حق تمبر پروانه اقامت معاف خواهند بود.

ماده ۱۵ (اصلاحی)- اشخاص ذیل به حبس تعزیری از ۱ تا ۳ سال و یا به جزای نقدی از ۰۰۰/۰۰۰/۱۰۰ تا ۰۰۰/۰۰۰/۲۵۰ ریال محکوم میشوند مگر اینکه جرم آنها مشمول قوانینی گردد که مجازات سخت تری معین کرده باشد:

۱- هر کس گذرنامه یا جواز اقامت یا جواز عبور جعل کند و یا با علم به مجعول بودن از آنها استفاده کند و یا این قبیل اوراق مجعوله را برای دیگری تحصیل نماید.

۲- هر کس عامداً در نزد مأمورین ذی دخل برای تحصیل تذکره و یا جواز اقامت و یا جواز عبور شهادت کذب داده ۶ و یا اظهارات خلاف واقع نماید و یا موضوعاتی را که در تشخیص تابعیت مؤثر است، کتمان نماید و یا گذرنامه و یا جواز اقامت و یا جواز عبور و یا ورقه هویتی که به وسائل مزبور تحصیل شده است عامداً از آنها استفاده کند.

۳- هر کس عامداً بدون داشتن اسناد و جواز لازم از مرز ایران عبور کند و همچنین هر کس که از راههای غیر مجاز و یا مرزهای ممنوعه عبور نماید.

۴- هر کس برای اثبات هویت و یا تابعیت خود از اسناد و یا اوراق و یا ورقه هویت متعلق به دیگری استفاده کند و هر کس برای اثبات تابعیت و یا هویت یک نفر خارجی اسناد و اوراق و یا ورقه هویت متعلق به خود یا غیر را به دیگری بدهد.

۵- هر کس که برای فرار از اجرای تصمیم اخراج که درباره او اتخاذ شده است، مخفی شود و یا پس از اخراج شدن از ایران مجدداً بدون اجازه به خاک ایران مراجعت کند.

۶- هر کس در یکی از اعمال مذکوره فوق شرکت یا معاونت کرده باشد.

۷- هر کس برای استفاده از حقوقی که بموجب این قانون و یا آئیننامه‌های مربوطه به آن می‌توان تحصیل نمود، در خارج از کشور مرتکب یکی از اعمال مذکوره در بندهای ۱، ۲، ۳، ۴ این ماده بشود پس از آمدن به ایران در صورتیکه در خارج از کشور به موجب حکم قطعی محکوم و مجازات نشده باشد، تعقیب و مجازات خواهد شد.

تبصره ۱ (منسوخ) - شروع به ارتکاب جرمهای مذکوره در این ماده در حکم ارتکاب خواهد بود.

تبصره ۲ - خارجیانی که به تبع اغنام و احشامشان وارد خاک ایران شوند، علاوه بر ضبط احشام بنفع دولت ایران به پنج ماه تا یک سال حبس یا ۷/۰۰۰/۰۰۰ تا ۲۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال جزای نقدی محکوم خواهند شد و در صورتیکه بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت همسایه عهدنامه ای منعقد شده باشد، بر اساس آن عمل خواهد شد.

ماده ۱۶- هر خارجی که مقررات این قانون و آئین‌نامه‌های مربوط بآن را رعایت نکند بجزای نقدی از دویست و یک ریال تا ده هزار ریال محکوم خواهد شد. مگر اینکه عمل او بموجب این قانون یا قوانین دیگر مجازات شدیدتری داشته باشد همین مجازات درباره مسئولین اماکن عمومی و خصوصی و صاحبان یا متصرفان اماکن شخصی که به تکلیف مقرر در ماده ۸ عمل نکنند مجری خواهد بود.

جزای نقدی مندرج در این تبصره به موجب مصوبه مورخ ۱۳۹۹/۱۲/۲۵ هیات وزیران به هفتصد هزار ریال (۷۰۰/۰۰۰) تا سی و پنج میلیون ریال (۳۵/۰۰۰/۰۰۰) تعدیل شد.

ماده ۱۷- محاکمه متخلفین از مقررات این قانون در محاکم عمومی بعمل خواهد آمد.

ماده ۱۸- اشخاص ذیل از مقررات این قانون مستثنی خواهند بود:

۱- کسانیکه دارای مصونیت سیاسی هستند.

۲- مامورین قونسولی دول خارجه و افراد عائله آنها که با هم در یک خانه زندگانی میکنند و اعضاء رسمی آنها ولی اگر اتباع ایران از طبقات مذکوره مقیمین در یکی از ممالک خارجه از مزایای مزبور کلاً یا بعضاً بهره‌مند نباشند نسبت باتباع مملکت مزبور از طبقات فوق معامله متقابل خواهد شد.

از طرف مامورین ایران بمشمولین فقرات ۱ و ۲ این ماده برای ورود بایران و همچنین برای عبور و خروج از ایران ویزای سیاسی داده میشود بشرط معامله متقابل.

۳- اعضاء هیئتهای اعزامیه دول خارجه که با موافقت دولت ایران وارد ایران میشوند و کسان دیگریکه دارای ویزای سیاسی مامورین ایران باشند.

تبصره- مقررات مربوطه با اجرای این ماده از طرف وزارت امور خارجه با موافقت وزارت داخله ضمن نظامنامه مخصوص تعیین می‌شود.

آیین نامه اجرایی ماده ۱۸ قانون ورود و اقامت اتباع خارجه در ایران

ماده ۱۹- در مورد کارکنان وسائط نقلیه هوایی و قطارهای ترانزیتی و کشتیها و مسافرینی که قصد ورود و اقامت در ایران را نداشته و اسناد لازم را که بموجب این قانون باید دارا باشند ندارند و در موقع توقف موقت کشتیها و هواپیماها و قطارها در ایران پیاده میشوند وزارت کشور با موافقت وزارت امور خارجه و وزارت دارائی آئین نامه مخصوصی تدوین و برای اجراء بشهربانی کل کشور و سازمانهای مربوط ابلاغ خواهد نمود.

۸

آیین نامه اجرایی ماده ۱۹ قانون ورود و اقامت اتباع خارجه در ایران

ماده ۲۰- خارجیانیکه در تاریخ اجرای اینقانون در ایران میباشند باید در ظرف دو ماه از تاریخ مزبور مستقیما بنظمیه محل اقامت خود مراجعه کرده اجازه اقامت تحصیل نمایند دوائر نظمیه بر طبق ماده ۴ و ۶ عمل خواهند نمود.

ماده ۲۱- در نقاطیکه نظمیه تاسیس نشده باشد وظائفی را که بموجب این قانون بر عهده آن محول است حاکم یا نماینده حکومت محل انجام خواهد داد.

ماده ۲۲- ماده واحده مصوبه ۱۱ تیر ماه ۱۳۰۸ کمیسیون عدلیه مجلس شورای ملی منسوخ است.

ماده ۲۳- این قانون از پانزدهم خرداد ماه یکهزار و سید و ده شمسی بموقع اجرا گذاشته میشود

اینقانون که مشتمل بر بیست و سه ماده است در جلسه نوزدهم اردیبهشتمه یکهزار و سید و ده شمسی بتصویب مجلس شورای ملی رسید.

رئیس مجلس شورای ملی - دادگر

(مهر کابینه ریاست وزراء)